Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1885. 34te Aargang.

Jesu Evangelium.

(Fortsat fra Side 263.)

Spørgsmaalet, hvorfor Lydighed til en naturlig Lov maa forudgaa Opnaaelsen af dens lovlige Følger, er i Livets almindelige Affærer en letfattelig Sag. En Regnskabsfører ved fuldt vel, at om han ønsker at finde Summen af en Del nedskrevne Beløb, maa han først anvende en af Regnekunstens Grundregler. En Kemiker i sit Laboratorium ved ligeledes, at det er absolut nødvendigt at blande visse Elementer sammen for at faa en saadan Sammensætning, som han ønsker, og det er klart, at den Rejsende, som ønsker at komme til sit Bestemmelsessted med den størst mulige Hurtighed og Sikkerhed, maa forud vælge den korteste og sikreste Vej, som fører i den rigtige Retning, og saa følge den. Disse Kjendsgjerninger kunne endog den Enfoldigste fatte. Hvorledes kan det være, at saa mange, som ville indrømme de ovenfor anførte Illustrationer, dog ikke kunne se Ligheden mellem dem og Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Love for at opnaa Adgang til Guds celestiale Rige og erholde en evig Arv deri? Hvad er Aarsagen til, at, uagtet Skriftens udtrykkelige Bud, Frelserens og de fordums hellige Mænds Eksempel og Vidnesbyrd samt den til Mennesket af Gud givne Fornuft, saa mange med Frækhed paastaa, at Lydighed til Saliggjørelsens hellige og evige Love og Ordinantser ikke længere er nødvendig for at opfylde selve Hensigten med deres Indstiftelse, og forgjæves indbilde sig at kunne komme ind i deres Skabers Nærværelse uden at sætte i Udførelse de uforanderlige Principer, hvorpaa alle himmelske Forjættelser ere betingede? Hvad er Aarsagen til, at Regnskabsføreren ikke kan se, at det evige Liv er Summen af al Tilværelse, og at den, som vil opnaa det, maa uophørligt lægge Tro og gode Gjerninger sammen og anvende alle Saliggjørelsens evige Videnskabs Regler for at løse dette Livs ellers uopløselige Opgave og annamme i den tilkommende Verden en evig Frelse? Hvad er Aarsagen, hvorfor Kemikeren ikke fatter, at Lyksaligheden produceres ved en omhyggelig og skarpsindig Blanding af alle de Elementer, der henhøre til Frelsningsplanen, medens Mennesket

endnu tøver i sit jordiske Tilværelses Laboratorium? Eller hvorfor skulde Vandringsmanden, Pilegrimmen til et forjættet Paradis, medens han er paa sin Vandring gjennem denne trættende og øde Ørk, nære de Forventninger at kunne undgaa de Snarer og Farer, som ved hvert et Trin findes paa hans Vej, og hurtigt og sikkert komme til det blomstrende Land, hvor en elskende og naadig Frelser med aabne Arme vil modtage ham, dersom han ikke vil følge den trange men eneste praktiske Vej, som fører i den Retning? — derhen, hvor han viste os Vejen, han som var vor Banebryder, som saarede sine Fødder paa dens skarpe Torne og Stene og med sine blødende Hænder ryddede Vejen, oprejste Vejvisere og advarende Signaler langs hele vor Prøvestands farebestrøede Vej, og derved gjorde det ikke alene muligt, men sammenligningsvis let, at følge i hans Fodspor og hisset indkomme i Lyksalighedens evige Boliger og i den uforlignelige skjønne og herlige Stad. Han har gjentagne Gange paa det højtideligste erklæret, baade før og efter han sluttede sit ædle og vidunderlige Løb her paa Jorden, at der ikke findes nogen anden Vej, der fører mod dette herlige Maal.

Uden Tvivl ville Nogle indvende, at de ovenanførte Tilfælde ikke ere anvendelige som Eksempler, at de Fremgangsmaader, Regnskabsføreren, Kemikeren og Vandringsmanden følge, ere simple og tydelige Kjendsgjerninger, selvbevisende Sandheder, der ikke udfordre Tro, som er saa absolut nødvendig i Evangeliets Granskning og i Anerkjendelsen af, at ubetinget Lydighed til dets Principer er den eneste Maade at virkeliggjøre Haabet om celestial Ophøjelse. Da det kun vilde være Tidsspilde at fremføre Beviser af den hellige Skrift for Saadanne, som gjøre denne Indvending, saa ville vi besvare det med to Spørgsmaal. Paa hvad Maade ere de nyere Videnskabers filosofiske Sandheder, der nu fattes saa let, men før forkastedes, blevne til de faste og beviste Kjendsgjerninger, som vi nu finde dem? Mon ikke Jesu Kristi Evangelium, den fuldkomne Frelsesplan, der er saa simpel og tydelig, at end ikke Daaren behøver at fare vild, fremviser ubestridelige Beviser paa, at det har den Magt og Kraft, som det gjør Paastand paa at have? Utalte Millioner have erfaret at det virkelig har denne Magt. Til det første Spørgsmaal svare vi, at enhver sand Kjendsgjerning, som Mennesket er bekjendt med, har til en eller anden Tid i dets Historie været mere eller mindre underkastet Tvivl og Gisning og i mange Tilfælde heftig Modstand, og uden Undtagelse har deres Antagelse været en direkt Aarsag af Tro, et Princip, hvis Nødvendighed som Grundvolden eller Drivfjederen til al Handling og Fremgang er ligesaa indlysende som nogen anden Kjendsgjerning, og uden den som en nødvendig Følge kan ingen Sandhed af nogen Slags frembringes, bevises eller foreviges i Menneskets Sind og Hukommelse; dertil udfordres Udøvelse af Tro, Ydmyghed og Villighed til at gjøre Forsøget, Oprigtighed og Mod til at forkynde Resultatet, Fasthed og Taalmodighed til at udholde Spot, Trudsler, ja, heftig Forfølgelse af de Uvidende og Ugudelige, som tilskyndes af Satan, Retfærdighedens Modstander, medens de Troende inspireres og drives af den Almægtige, han som har vist os Vejen for Menneskets evige Udvikling. Tro og gode Gjerninger — disse ere uadskillelige — have gjort Alt, der nogensinde er bleven eller nogensinde vil blive gjort i Himmelen eller paa Jorden for Menneskehedens Nytte og Velsignelse, medens blind skinhellig Vantro og kold

Tvivl, om end de prale højest om Verdens Fremskridt og Udvikling, især om den gaar fremad i Ugudelighed, have bestandigt modsat sig al Retfærdigheds Fremgang. Med Hensyn til Jesu Kristi Evangelium, hvis Principer En og Hver ere i Stand til at bevise at have Magt og frelsende Kraft, holde vi for, at der udkræves mere Lettroenhed for at forkaste det, end der udkræves Tro for at føle sig overbevist om dets Sandhed, og at det er en Guds Kraft til Salighed og det eneste Middel, hvorved Menneskenes Sjæle og denne Planet kunne for evigt helliggjøres og vorde celestiale.

Hører dette, I Jordens Nationer og Indbyggere. Hører og giver Agt derpaa, medens endnu Evangeliets Basun basunes i Eders Lande og Byer. Hører og giver Agt derpaa, medens Haabets Lys holder tilbage Fortvivlelsens Nat, der nærmer sig, medens det glade Budskabs Sendebud endnu gaa ud, og der gives Lejlighed til at adlyde dem. Foragter ikke det ydmyge Vidnesbyrd af disse Guds Orakler, om end de ikke ere lærde Mænd, thi ethvert Ord, de yttre, er skjæbnesvangert for Menneskene og Nationerne, og til samme Tid optegnes de i Dommens evige Arkiver. Erindrer at af de tilsyneladende ringeste Aarsager ere ofte fremkomne de højeste, mægtigste og viseste Resultater, og om end Evangeliet er ligefrem og simpelt i dets Konstruktion, og dets Tilhængere findes blandt de Ulærde og Fattige, saa er det den Almægtiges Hensigt hermed at prøve den hovmodige Verdens Tro, og at dens Befolkning, Høje og Lave, Rige og Fattige, Lærde og Ulærde maatte blive ladet ganske uden Undskyldning, og til Gud og ej til Mennesket ske Æren og Prisen for den Sejer, som hans herlige Sandhed vil opnaa. Lægger Fordom tilside og lukker Eders Øren for Løgn og falske Beskyldninger, afkaster al Fejghed, undertrykker det Timeliges selviske Tilskyndelser, og medens I opofre de jordiske forgjængelige Ting, erindrer, at I samle evigt Liggendefæ i Himlen. „Udvælger Eder i Dag, hvem I ville tjene"! Adskillelsens Linie drages; Tiden er kommen, da de, som dyrke Gud, og dem, som dyrke Mammon, ikke længer skulle søge Samfund med hverandre. Sandhedens og Vildfarelsens Hærskarer ere opstillede til Krig mod hverandre. Trompeternes Lyd for Frivillige høres fra begge Sider, og Jordens Indbyggere kaldes til den Almægtiges Harmageddon. Paa hvilken Side ville I stride? Hvilken Sag ere I villige til at forsvare selv til Døden? Værer vise i Valget, ikke vægelsindede, men fremfor Alt lader Eder ikke bedrage.

(Mill. Star.)

Barnedaaben.

Af Edmund Pressensés:
De tre første Aarhundreders Kirkehistorie.

Der er ikke noget Spørgsmaal, om hvilket der har været ført en mere levende Strid end om spæde Børns Daab. I Virkeligheden erkjende Kirkens mest udmærkede Historieskrivere, at denne Skik ikke naar op til den apostoliske Tid. Neander og Bunson udtrykke sig meget tydeligt i denne Henseende. Holder man sig ikke til svage Beviser, raadfører man sig med hele Indholdet at det nye Testa-

mente, maa man virkelig ogsaa indrømme, at alene Voksnes Daab svarer til de Menigheders Aand, der forkastede Omskjærelsen. Hvad de palestinensiske Menigheder angaar, vedbleve de at udøve alle den mosaiske Religions Skikke, og da fornemlig Omskjærelsen af Børn; man kan altsaa ikke tale om Nyfødtes Daab iblandt dem. I sin Historie om det første Aarhundrede har Schaff ført et dygtigt Forsvar for Barnedaaben. Vi ville gjendrive hans Hovedbeviser, der ere de bedste, man kan anføre til Støtte for hans Paastand. For det første beraaber han sig paa, at Kristendommen som Naadens Husholdning omfatter alle Aldere og alle Forhold og følgelig paatrykker Børnene Frelsens Segl. Han anfører det bekjendte Sted af Irenæus, hvor denne siger, at Frelseren er bleven Barn for Børnene; men den eneste Slutning man kan uddrage af dette Sted, hvis Tanke vi ganske og aldeles gjøre til vor, er, at Forløsningen maa komme Barnet tilgode. Ligesom det uden personlig Indvilligelse er bleven draget ind i Slægtens Fordærvelse, saaledes er det ogsaa uden personlig Deltagelse bleven indlemmet i Naadens Foranstaltning til Frelse. Denne Frelse tilkommer det. At sige, at det uden Daaben ikke faar nogen Del deri, er at antage Gjenfødelsen i Daaben. Det er at tvivle om Guds Kjærlighed. Det gjælder om at saa at vide, om Daaben betegner den objective Naade eller den modtagne og tilegnede Naade. Det forekommer os tydeligt, at den har Hensyn ikke til Frelsen i og for sig, men til Frelsens Tilegnelse. Forholder det sig saaledes, er det ikke passende at meddele den til dem, der ere ude af Stand til at omvende sig. Forgjæves anfører man til Støtte for Barnedaaben Jesu Kristi Befaling (Matth. 28, 19), og slutter deraf, aldeles med Urette, at Daaben maa meddeles alle dem, hvem man betragter som kaldede til Naaden, alle dem, man vil oplære i Evangeliet. . . . Hele den gamle Kirke har opfattet den guddommelige Befaling paa denne Maade; som vi allerede have bemærket, var den saa langt fra straks at døbe Katekumenerne, at den lod dem gjennemgaa en meget stræng Prøvelse. I det fjerde Aarhundrede opsatte Konstantin sin Daab til sin Dødsstund. Stedet Markus 10, 14: „Lader de smaa Børn komme til mig“, som man beraaber sig paa, har ikke noget Hensyn til Daaben. Peters Udsagn: „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til“, (Ap. Gj. 2, 39.) betyder blot, at Naaden efter Jesu Kristi Fødsel tilkommer alle Menneskeslægter som en Ret. Stedet 1 Kor. 7, 14: „Eders Børn ere hellige“, indeholder ingen som helst Hentydning til Daaben. Det fjærner en særlig Tvivl. En omvendt Hedning, hvis Hustru endnu var en Hedning, kunde tro, at hans Børn vare forkastede af Gud. Apostelen imødegaar denne Betænkelighed, i det han siger til de Kristne, som befinde sig i en saadan Stilling: „Eders Børn ere hellige derved, at I have indviet dem til Gud ved Eders Bønner“. Tages Ordet „hellig“ i en anden Betydning, falder man tilbage til Forestillingen om en Gjenfødelse i Daaben. Dette Sted beviser oven i Kjøbet, at Barnedaaben ikke fandt Sted i Korinth, da dette Spørgsmaal saa slet ikke vilde være bleven rejst. Man har ogsaa forsøgt at grunde Barnedaaben paa Kirkefædrenes Udsagn fra andet og tredie Aarhundrede. Vi skulle faa at se, at i andet Aarhundrede var Barnedaaben en Undtagelse. I tredie Aarhundrede gjordes den trods Tertullians Indsigelse rivende Fremskridt. Vi forkaste ikke Vidnesbyrdene af Cyprian og af Origines. Naar vi komme til at

skildre det tredie Aarhundrede, ville vi nærmere betragte disse Vidnesbyrd; men der ligger allerede en stærk Formodning imod Barnedaabens evangeliske Oprindelse i den Kjendsgjerning, at den netop begynder at blive fremherskende paa den Tid, da Ideen om Kirken blev meget forvansket. Sin endelige Sejer skylder den Begrebet om Gjenfødelsen i Daaben, der ved Augustins Indflydelse kom til at udgjøre en væsentlig Del af det fjerde Aarhundredes Orthodoxi. Enhver Retfærdiggjørelse af Barnedaaben, der ikke gaar ud fra dette Synspunkt, er ulogisk og haltende; men det er bekjendt, hvor dyrt man maa betale Logiken i dette Spørgsmaal, og hvor vidt Offeret af den kristelige Spiritualisme gaar.

Efter disse Linier ere nedskrevne, er der udkommet et fortrinligt Værk af Clement, Professor ved Frikirkens theologiske Fakultet i Lausanna. Vi have forud gjendrevet en stor Del af hans Beviser i det vi have imødegaaet Schaff. Clement lægger megen Vægt paa den Naadetilstand, i hvilken Barnet befinder sig, og paa den Velsignelse, som det har af sin Berøring med Kirken. Vi dele denne Anskuelse; vi ville ogsaa have, at Barnet skal opvokse i en religiøs Atmosfære; vi mene, at det skal udvikle sig i et kristeligt Samfund, og at Kirken har store Pligter imod det; men vi kunne ikke forstaa, hvorledes Daaben kan være nødvendig for at gjøre det delagtigt i Naaden. Et af to maa være Tilfældet: enten følger denne Naade af Barnets ligefremme Forbindelse med Kirken, og da er denne Berøring et Resultat af Forældrenes Stilling og Fromhed, eller den er knyttet til Daaben som Ceremoni, og da maa man for enhver Pris tillægge den en magisk Virkning. Om end Clement ved dygtig Bevisførelse værger sig imod Gjenfødelsen i Daaben bliver han dog alligevel ført hen til den imod sin Villie. Barnedaabens Nødvendighed kan ikke bevises, naar den ikke meddeler en særegen Naade. Den fromme og dygtige Forfatter er helt gjennemtrængt af den augustinske Dogmatik, uden at han dog uddrager de sidste Slutninger deraf. Han ser næsten udelukkende kun Naadens Side, Guds Aands uindskrænkede Virksomhed med Hensyn til Frelsen. Han beskjæftiger sig langt mindre med Frelsens Tilegnelse af det enkelte Menneske. Dette træder især frem i hans Forestillinger om Kirken og Sakramentet. Kirken som Moder viser sig sejrende paa Levningerne af den evangeliske Individualisme. Vi vide, hvorledes denne mildner sine almindelige Anskuelser; men disse, der fremsættes med Fromhed og Talent, ikke uden en vis Blanding af Spidsfindighed, vinde Sejer over alle Indskrænkninger og føre os uimodstaaeligt til Multitudinisme. Her indskrænke vi os til denne kortfattede Bedømmelse.

Præsident Cleveland og de Helliges Protest.

Der bliver i disse Tider tillagt de sidste Dages Helliges Historie mangt et vigtigt Blad som af tilkommende Generationer vil blive læst med megen Interesse. I dette Nummer give vi vore Læsere et Blad af denne Historie. Vi hentyde til Generalforsamlingen, som blev holdt i Salt Lake City, hvor en Protest og Resolutioner bleve vedtagne med en saadan Begejstring, som vidnede om

Publikums dybe og alvorlige Følelser. Vi omtale denne Forsamling paa Grund af dens større Antal af Tilstedeværende, og ikke fordi Begejstringen der var større, eller fordi man der udtalte sig mere frit end i mange lignende Forsamlinger afholdte i de forskjellige Stave af Zion. De Sidste Dages Hellige have benyttet deres konstitutionelle Rettighed til at fremlægge en Klage over deres Forurettelser og en Protest imod disses Vedvaren. Deres Ansøgning for en Forbedring i disse Sager er ikke blot en Udøvelse af en lovlig Ret, men er nøje i Overensstemmelse med en Aabenbaring fra Gud til sit Folk i disse sidste Dage. I Pagtens Bogs 98de Stykke, begyndende med det 12te Vers læse vi: „Lad dem anholde for Dommerens Fødder, og dersom han ikke agter paa dem, da lad dem anholde for Guvernørens Fødder; dersom Guvernøren ikke agter paa dem, da lad dem anholde for Præsidentens Fødder; dersom Præsidenten ikke agter paa dem, da vil Herren staa op, komme frem af sit Skjul, og i sin Grumhed straffe Nationen; og i hans Tid, i hans strænge Mishag og grumme Vrede vil han afhugge hine ugudelige, utro og uretfærdige Husholdere, og beskikke dem deres Del blandt Hyklere og Vantro i det yderste Mørke, hvor der er Graad, Hylen og Tænders Gnidsel. Bed derfor, at deres Øren maa vorde aabnede for Eders Raab, at jeg kan være naadig mod dem, at disse Ting ikke skulde komme over dem. Hvad jeg har sagt Eder maa ske, for at alle Mennesker kunne være uden Undskyldning, at vise Mænd og Øverster kunne høre og vide, hvad de aldrig have betænkt; at jeg kan gjøre mig rede til at gjøre min Gjerning, min forunderlige Gjerning, og udføre mit Arbejde, ja, mit forunderlige Arbejde, at Menneskene maa kunne skjælne mellem den Retfærdige og den Ugudelige, siger Eders Gud".

Dette er en Del af en Aabenbaring given Profeten Joseph Smith i Aaret 1833, da de Hellige havde gjennemgaaet grusomme Forfølgelser, og Mange vare uddrevne fra deres Land, som de havde kjøbt af de Forenede Staters Regjering. De Hellige adlød paa det nøjagtigste Aabenbaringens Fordringer, og ansøgte paa den dem foreskrevne Maade. Deres Ansøgninger bleve ikke paaagtede, og Følgerne deraf have tydeligt vist sig i Nationens senere historiske Begivenheder. I det Lys, som denne Aabenbaring giver, vil det tydeligt ses, at de Sidste Dages Hellige, ved saaledes at samle sig i Massevis for igjen at ansøge de Forenede Staters Præsident om Oprejsning for deres Forurettelser, forsaavidt det staar i hans Magt, have gjort et meget vigtigt Skridt, der vil have til Følge, at Begivenheder af stor Vigtighed ikke alene med Hensyn til de Hellige selv, men ligeledes med Hensyn til den store Nations, de Forenede Staters Præsident.

Præsident Cleveland har hævet sig fra en ringe, uanset Stilling til at indtage det højeste Embede i en af Jordens mægtigste Nationer. Dette har han opnaaet dels ved sin Duelighed og faste Karakter, men meget mere ved en Række gunstige Omstændigheder, som Verden paa en ubestemt Maade vilde kalde forsynlige. De, som anerkjende Guds Styrelse i alle Ting, ville tilskrive en saa vigtig Begivenhed i Menneskenes Affærer til Herrens altstyrende Magt og Naade. Hr. Cleveland har vist sig at staa paa et langt højere Trin end den almindelige Politiker; han har et sundt, fornuftigt Begreb om Ret eller Uret af saadanne Sager, som blive lagt for ham, og med et urokkeligt Mod til at staa ved sin Overbevisning.

Han kan ikke undgaa at se de Punkter i de Sidste Dages Helliges Protest, der fremføres imod disses Fjender og Undertrykkere, men hans moralske Mod vil blive sat paa en haardere Prøve, end det nogensinde før har maattet udholde. At indrømme at „Mormonerne" have de samme Rettigheder overfor Loven som deres Medborgere, at staa imod en saadan Strøm af populær Fordom og Forfølgelse, som nu truer med at opsluge de Hellige, at sige: „Saa langt kunne I gaa, men ikke længere", udkræver en moralsk Uforsagthed og Retsfølelse, som kun faa Regenter besidde overfor en saadan Prøve. Om Præsident Cleveland skulde ved denne Lejlighed vakle og ikke forsvare det, som er Ret uden Hensyn til den populære Stemning, vil end ikke hans ophøjede Stilling beskytte ham fra Følgerne. Han kan ikke ustraffet vende et døvt Øre til Retfærdighedens Fordringer; thi Herren vil kræve af Enhver et nøjagtigt Regnskab over sine Gjerninger, han være Præsident eller Menigmand.

Kvinderne i Wien.

Den Opdragelse, Pigerne faa i Wien, er ganske ejendommelig. De gaa i Skole, til de ere femten Aar gamle, men ere ikke berøvede al Selskabelighed i denne Tid. De klædes meget tarvelig, og bære næppe en Silkekjole før den Dag de forlade Skolen. Efter at de have forladt Skolen, gjennemgaa de et eller to Aars Undervisning i Kogekunsten og Husholdning under Vejledning af en af Familiens Medlemmer eller i nogle Tilfælde af øvede Husholdersker i andre Familier. Det bliver maaske aldrig forlangt af dem, at de skulde koge et Middagsmaaltid, men herved blive de uafhængige af Kokkepiger og Tjenere, da de lære, hvorledes de skulle bære sig ad, længe førend de selv begynde at styre Hus. De ere de mest hengivne Hustruer og Mødre, naar de blive gifte. En østerrigsk Dame er i Sandhed ligesaa dannet og lærd som en engelsk Guvernante, ligelsaa huslig og flink som en tysk Dame, lige saa munter og livlig i det selskabelige Liv som en Pariserinde, lige saa lidenskabelig som en Italienerinde og lige saa smuk som en Amerikanerinde. Nogle af Europas skjønneste Kvinder findes i Wien. De tyske og østerrigske Damer ere berømte for deres Udstyr af Linned. Saa snart som en Pige fødes, begynder man at sørge for hendes Linned, og hvert Aar lægges et Stykke eller et vist Antal Alen tilside til hendes Brudeudstyr. Bedstemødre ere paa deres Side heller ikke ledige. De tilbringe deres Tid med at strikke for deres Børnebørn, i det de ikke alene forsyne deres nærværende Behov, men ogsaa lægge til Side for Fremtiden, da tolv Dusin af forskjellige Slags Strømper er det sædvanlige Antal, der høre til enhver Bruds Udstyr.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Utahfolkets Protest.

Den anden Maj samledes de Hellige i Generalforsamlinger i alle Utahs større Byer og vedtoge enstemmigt en Protest imod de forenede Staters Embedsmænds Overgreb og imod den uretfærdige Behandling, hvorunder Folket lider. I et værdigt Sprog klager Folket over, at specielle Love ere blevne vedtagne imod dem og deres Religionsprinciper. De gjendrive Beskyldningen imod sig for Opsætsighed imod Regjeringen og anføre som et slaaende Bevis paa deres Loyalitet, at da de vare uddrevne fra deres Hjem i Illinois og nægtet Regjeringens Beskyttelse i den fredelige Besiddelse af deres Ejendomme og Hjem, imødekom de dog denne Regjerings Opfordring om at sende Mænd til Hjælp i Krigen mod Mexiko med at sende fem hundrede af deres bedste Mænd; og da de Hellige nedsatte sig i Utah, som endnu tilhørte Mexiko, hejsede de det amerikanske Flag og ansøgte om Optagelse i de forenede Stater. Endskjønt Utah har en langt større Befolkning, end der udfordres for at blive optaget som Stat, er dette Territorium dog bleven nægtet sin Ret til Selvstyrelse, og en urepublikansk Regjeringsform bleven vedligeholdt. Folket klager videre over, at det hidtil har været Regjeringens Politik, at kun beskikke Fremmede til at indehave alle Territoriets vigtigste Embeder, ja, endogsaa de allerubetydeligste. Postmestere i de forskjellige Byer som vare Mormoner, ere blevne afskedigede, og Ikkemormoner ansatte. I flere Tilfælde ere endogsaa uansvarlige Personer beklædte med dette vigtige Embede, og hvor graverende Beskyldninger ere rejste imod disse, have de dog beholdt deres Embeder uagtet de klareste Beviser imod dem. Folkets talrige Ansøgninger, Protester og Mindeskrifter ere blevne upaaagtede; saaledes kunde nævnes en Petition med fem og tredsindstyve Tusinde Underskrifter om at sende en Kommission til Utah for at undersøge Forholdene der, førend Edmundsloven vedtoges. Kommissionærerne, der beskikkedes under Edmundsloven, have i høj Grad misbrugt den dem overdragne Myndighed og have tilranet sig ulovlig og næsten vilkaarlig Magt. Medens Loven bestemte, at deres eneste Pligt var at beskikke Embedsmænd til at varetage Valgene og give Valg-Certificat til dem, som vare valgte til den lovgivende Forsamling, have de paataget sig Ret til at udstede Forordninger og afgive Kjendelser i Sager henhørende til Valgene. Der klagedes ogsaa over Embedsmændenes Uretfærdighed, i det de altid sluttede sig til sekteriske Præster og politiske Eventyrer og misbrugte den Indflydelse, som deres Stilling gav dem, til at ophidse Stemningen imod Utahfolket og nedsætte dette i Nationens Agtelse. Flere Eksempler herpaa fremdroges, og især fremhævedes den nuværende Guvernørs tyranniske Opførsel. Han havde givet Valg-Certificat til en Mand, som havde over 17000 Stemmer mindre end Folkets Kandidat; han havde søgt at besætte Embeder, som Loven bestemmer at skulle besættes ved Folkets Valg; han havde beskyldt Folket for Mangel paa Interesse i Alt henhørende til Undervisning; men da den lovgivende Forsamling vedtog et Udkast, om at bevilge Penge til at bygge et Universitet, vilde han ikke

stadfæste det og gjøre det til en Lov; Bygningen blev alligevel opført af private Borgere og staar nu som et Monument til hans Skam. Der hentydedes ogsaa til Spionsystemet, som anvendes af de federale Embedsmænd og til Utahs uretfærdige Jurysystem. Protesten slutter med disse Ord:

„Vi protestere imod Regjeringens ubillige Fremgangsmaade mod os.

Vi protestere imod at vedblive i territorial Trældom, der omstøder frie Mænds Rettigheder og er modsat til Aanden i amerikanske Institutioner.

Vi protestere imod speciel Lovgivning som Følge af den imod os herskende Fordom og religiøs Indblanding.

Vi protestere imod, at én Klasse Borgeres Samvittighed bruges som Maalestok, hvormed at dømme en anden Klasse.

Vi protestere imod de federale Embedsmænds Tyranni, og mod at saadanne Mænd vedblive at beklæde Embederne, som have vanæret deres Stillinger og brugt deres Myndighed til Undertrykkelse.

Vi protestere imod Edmundslovens partiske Administration — mod at straffe en Klasse, som praktisere sin Religion, og lade dem, som ere skyldige i Udsvævelse og Vellyst, gaa fri.

Vi protestere imod at opbryde Familiebaand, knyttede før Edmundslovens Vedtagelse, og imod at berøve Kvinder og Børn deres Mænds og Fædres Beskyttelse.

Vi protestere imod at sagsøge Personer, hvoraf mange ere svage og aldrende, som indgik i Polygami, førend Loven bestemte, at det var en Forbrydelse, og følgelig ikke have overtraadt nogen Lov.

Vi bede ærbødigst om, at en Kommission beskikkes af Præsidenten til paa en retfærdig og grundig Maade at undersøge Situationen i Utah, og medens denne Undersøgelse finder Sted, protestere vi paa det højtideligste mod en Fortsættelse af dette grusomme Korstog."

John T. Caine, John W. Taylor og John Q. Cannon valgtes enstemmigt til at rejse til Washington og overrække Præsidenten Folkets Protest.

Den 13de Maj modtog Præsident Cleveland ovennævnte Udvalg meget høfligt, og lyttede med Opmærksomhed til hvad de havde at fremlægge for ham. I Følge New York Sun sagde han:

„Mine Herrer, hvad Edmundsloven angaar, havde jeg ikke Noget med dens Vedtagelse at gjøre. Det er naturligvis min Pligt at paase, at den haandhæves lige saa vel som enhver anden Lov. I ere berettigede til en retfærdig Undersøgelse og til at faa Lovene upartisk administrerede, saasom I forlange. Med Hensyn til saadanne Beskikkelser, som jeg skal gjøre, vil jeg bestræbe mig for at give Eder saadanne Mænd, som ville administrere Lovene paa en upartisk Maade. Jeg haaber snart at kunne tage fat paa disse Sager, men det tager lidt Tid."

Hr. Caine sagde: „Alt, hvad vi begjære, er, at Lovene administreres paa en upartisk Maade". Hertil svarede Præsidenten: „I ere berettigede dertil, og for mit Vedkommende vil jeg paase, at det sker. Jeg vil skjænke disse Sager min Opmærksomhed saa snart som muligt".

I en Korrespondance fra New York til „Dags Telegrafen" siges der, at denne Protest er bleven modtaget med „Afsky og Latter". Om det er Sandhed, hvad skal man tænke om en Nation, som behandler et undertrykt Folks Klager

med Spot og Haan? Ethvert Ord i Protesten er sandt og er bleven stadfæstet med de klareste Beviser. Uagtet den store Fordom, som hersker imod de Sidste Dages Hellige, er der kun Faa, som tvivle paa deres Oprigtighed i deres Tro, og i Forretningsverdenen have de forskaffet sig et saa hæderligt Navn, at mormonske Firmaer i Utah have en næsten ubegrændset Kredit hos de store Handelshuse i de østlige Stater. De forenede Stater skylde Mormonerne meget Landets store Udvikling vest for Missouri Floden kan for en stor Del tilskrives dem. I Betragtning af dette er det visseligen ingen Ros for et oplyst Folk som de forenede Staters Befolkning at haane et saadant Folks Ansøgning om upartisk Rettergang og om at faa Forholdene i Utah undersøgte. Det glæder os, at Præsident Cleveland ikke har opfattet Sagen som Noget, der fortjener „Afsky og Latter", men har lovet at efterkomme Utahfolkets Begjæring.

Religionsforfølgelse i Danmark.

Den 23de Maj blev Ældste August Valentine af Retten i Rønne forelæst en Udvisningsordre. Paa hans Spørgsmaal om, hvad han havde gjort, der var lovstridigt, blev der svaret: „De har prædiket en ugudelig Lære." Han havde prædiket Evangeliets Principer, saasom de læres i den hellige Skrift, og det kalder en dansk Dommer „en ugudelig Lære". Broder Valentine blev ført til Kjøbenhavn, hvor han sad arresteret i fem Dage, og blev derpaa sendt til Hull i England. Efter at Ældste John P. Ipsen havde fuldført sin Mission i Norge, rejste han til Bornholm for at besøge sine Slægtninge der og bære sit Vidnesbyrd for dem om Sandheden. Han blev indkaldt for Retten paa samme Tid som Broder Valentine, men blev tilbudt at kunne blive paa Bornholm, dersom han ikke vilde prædike. Broder Ipsen svarede, at han hverken kunde eller vilde gjøre et saadant Løfte. Petri og Johannes' Svar til Raadet i Jerusalem, da de bleve forbudte at prædike Evangeliet der, randt ham ihu: „Dømmer selv, om det er ret for Gud, at vi lyde Eder mere end Gud. Thi vi kunne ikke andet end tale det, som vi have set og hørt."

Broder Valentine havde bestemt en Forsamling ude paa Landet Pintsedag, og Broder Ipson gik derud. Paa Opfordring af Manden i Huset og de Tilstedeværende holdt han en Tale, hvori han forklarede, hvad han opfattede som sand Kristendom, og han støttede sine Paastande paa Bibelen. Da der er Religions- og Forsamlingsfrihed i Danmark, anede han ikke, at det var anderledes paa Bornholm, og at Øvrigheden der virkelig vilde forbyde danske Mænd og Kvinder Udøvelsen af denne deres Ret, som Grundloven garanterer dem. Han blev afbrudt i sin Tale og nødtes til at slutte Forsamlingen. Derpaa førtes han til Rønne, hvor han hensad i Arresten til næste Dag, og blev da idømt to Dages Arrest for at have prædiket Skriftens Ord. Efter at have udstaaet denne Straf, blev han atter sat paa fri Fod, men det varede ikke længe, førend han atter blev tilsagt at møde i Retten. Her blev en Ordre oplæst for ham lig den, som Ugen forud var bleven udstedt imod Broder Valentine. Han blev ført til Kjøbenhavn og efter fem Dages Arrest der sendt til England.

Vi have ogsaa hørt om tre andre Brødre i Jylland, som ere blevne udviste af Landet. Disse Mænd have ikke overtraadt nogen Lov, de have ikke givet Øvrigheden Anledning til at tro, at de vare farlige for Staten, ej heller at de vilde

falde den til Byrde. De have forladt deres Hjem i Utah og Alt, hvad de have kjær, for at opfylde den Pligt, de skylde deres Medmennesker: at oplyse dem om, hvad der tjener dem til Frelse, forkynde dem det glade Budskab, at Evangeliet er gjengivet til Jorden, og advare Menneskene om, at Herrens Doms Time er nær. De modtage ingen Løn for at opfylde denne Pligt og rejse paa deres egen Bekostning, hvilket er et Bevis paa deres Oprigtighed. De ere blevne landsforviste for simpelthen at adlyde, hvad de ere overbeviste om er Herrens Befaling til dem.

Martyrernes Blod er Kirkens Sæd, og Forfølgelse vil faa det modsatte Udfald af det, som de have til Hensigt, der begynde den. Allerede har det vist sig, at paa de Steder, hvor vore Brødre have maattet lide denne Behandling, have Flere kommet frem og forlangt Daab. Herren har begyndt dette Værk, og han vil styre Alt til dets Forfremmelse.

Mormonlandets Vande.

Blandt Utahs mange Mærkværdigheder burde visselig ogsaa nævnes dets af Naturen vidunderlige Vande, som findes alle Vegne i Utah. I den nordligste Del af Utah findes et prægtigt underjordisk Reservoir, som indeholder Sodavand af bedste Slags, sprudlende og brusende frem af Jorden i tilstrækkelig Kvantitet til at forsyne hele Amerika dermed. I Utahs sydligste Del, paa Vejen til Orderville er der en dejlig lille Sø, som altid er ganske fuld af Vand, klart og grønt som Beryl, og hvor Vandet flyder over dens Bredder, bedækker det Jorden, Græsset og det faldne Løv med en fin Bedækning af Kalksten, saa at dens Rand stadig voxer højere og højere, ligesom den ubemærkede, men dog sikre Vækst af et Koralrev, og i kommende Tider vil den blive et konkret Bassin. Imellem disse to Steder findes der i alle Retninger Kilder og Damme af de mærkeligste Vande. Et Sted finder man hedt og koldt Vand ved Siden af hinanden rindende ud af samme Bakke. En Dam, som kun er en Fod dyb og beliggende meget høit, modstaar den strængeste Kulde uden at fryse over. Der er en anden, som paa en forunderlig Maade forsynes med halvvoksne Fisk (trout). Jeg saa en Bæk, der, skjønt Vandet er klart og uden Smag, giver al Plantevækst, som det flyder over, en mørkebrun Kulør. En varm Kilde nær Salt Lake City har det mest svovlholdige Vand, kjendt i hele Verden. En Kilde faa Mile derfra, hvis Vand er saa hedt, at man næppe tør dyppe Haanden hurtigt i det, og saa klart som Krystal, er en af de mærkværdigste af kemiske Blandinger, som nogensinde er bleven analyseret. Men uagtet alt dette, er ikke Saltsøen en tilstrækkelig Naturmærkværdighed for en Stat at have i Eje? Jeg opholdt mig ved dens Bred omtrent en Maaned, og det Mystiske og Skjønne i dens Skue svækkedes aldrig. Dens Vande — om hvilket Nogen, som sandsynligvis aldrig havde set Søen, havde fortalt mig, at det var mat og uigjennemsigtigt — fandt jeg at være overordentlig klart. Mønsteret paa en Tallerken tyve Fod under Vandfladen saas lige saa tydeligt, som om man havde den i Haanden, og eftersom Bunden, paa Grund af Vandets egen Tyngde forme-

delst dets overordentlige Saltholdighed, aldrig forstyrres, bliver aldrig nogen Gjenstand, som er svær nok til at synke, skjult af Dyndet. Der er dog ikke mange Ting, som falde deri, tunge nok til at synke i dens Vande, og det Særegne i at finde mig flydende paa Vand, hvori det var umuligt at synke, var mig en hel Fornøjelse. Jeg indrettede mig et Sejleapparat, som svarede udmærket til Hensigten. Det bestod af en lille Træklods bedækket med et Haandklæde til at hvile Hovedet paa, og en anden for Fødderne, i hvilken jeg fæstede en Stok tre Fod høj i hver Ende med et Haandklæde spredt imellem som Sejl. Ved Hjælp af en Snor bunden til Toppen af hver Mast og med Føddernes Hjælp kunde jeg styre min Kurs for Vinden. Den største Hurtighed, jeg opnaaede, var en Fjerdingvej paa 15 Minutter. I Saltsøens Vand kan man nemlig flyde paa Vandet uden nogen som helst Bevægelse. Det eneste, man har at gjøre, er at holde Balancen, man flyder af sig selv. Derfor er der kun Fare for at kvæles ved tilfældigvis at svælge noget af det umaadeligt salte Vand, der sætter Halsens indvendige Muskler i Krampetrækninger og paafører Kvælning; saaledes siges der. Jeg har dog selv dykket i Saltsøen flere Gange og overlevet det. Det siges, at Intet kan leve i Søen, men i Juni Maaned fandt jeg to levende Skabninger deri, den ene et Slags smukt Infusionsdyr og den anden en Slags Reje, et af de livligste og interessanteste Dyr at se paa, jeg nogensinde havde set. Ferskt Vand dræbte dem inden 2 Timer, men i Saltsøens koncentrerede Lage levede de tilsyneladende et lystigt Liv. Ej heller er den saa almindeligt antagne Ide om den store salte Sø, at den er et „dødt Hav", taus og skyet af Dyr og Fugle, overensstemmende med Virkeligheden; thi ved visse Aarstider er Egg Island — en af Klipperne, der rage frem af Søen som Øer — en af de travleste og livligste Pletter paa Jorden, medens Fuglevildt Aaret rundt søge Ly paa Øerne og i Søens Vande om Natten. Flere Slangearter, Firben og Insekter findes der i stor Mængde og Varietet. Mange yndige Blomster gro der, endog lige ned til Kysten og Planterigets Frembringelser ere i Almindelighed meget interessante. Hvor har ikke jeg set Solesæt — paa Land og paa Sø — i Asien, Afrika, Europa og Amerika? Og hvor kan jeg sige, jeg nogensinde har set den farve Himlen mere pragtfuldt og give en mere henrivende Effekt end paa den store Saltsø? Unødvendigt er det at sige, at til Søen er knyttet mange Sagn og megen Overtro. Indianerne af alle Stammer ere enige om at holde denne mystiske Vandmasse i høj Ærefrygt, og deres Traditioner ere af de gamle Peltsfængere og Jægere vedligeholdte indtil denne Tid. Den pludselige Opkomst af Storme paa Søen — den overordentlige Kraft af saa tungt Vands Bølgeslag — ja, selve den Lethed, hvormed Vandet sættes i heftig Bevægelse, fylder den røde Mand med Skræk, og de golde Øer, der hæve sig lodret op af Søen, menes at være Stormgudernes Opholdssteder. Ej heller ere Utahs andre Søer fri fra disse samme overtroiske Omsagn. Utahsøen — en ferskvands Sø syd for Salt Lake City — er efter Sagnet Opholdsstedet for et Uhyre. Jeg tror paa Bear-Lake-Uhyret, og jeg har det følgende til Grund for min Tro: at de Mænd, hvis Vidnesbyrd ere nedskrevne, ere sanddrue og stemme overens i deres Beskrivelse derom, og at deres Fortællinger tyde til et muligt Uhyre — eller med andre Ord en ferskvands Sæl eller Søko. Medens et Selskab en Dag

kjørte langs Søens Kyst, overraskede de Uhyret, der solede sig paa Bredden. De saa Dyret gaa i Vandet med et stort Pladsk og forfulgte det, og en af dem skød efter det med en Pistol, medens det svømmede hurtigt ud mod Midten af Søen. Det Spor, som det efterlod ved Kysten, blev nøjagtigt undersøgt og Selskabets Vidnesbyrd derom nedskrevet straks. I Følge deres Beretninger har jeg ingen Tvivl om, at de saa en Sæl eller en Søløve.

(Phil. Robinson.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Tullidge (En Ikkemormon).

(Fortsat fra Side 208.)

I Oktober Konferencen 1849 fremlagde Præsident Heber C Kimball et Forslag om at oprette et Fond for at opfylde det af de Hellige givne Løfte, at ville indsamle de fattige Hellige. Et Udvalg blev beskikket til at indsamle Penge, og Biskop E. Hunter blev sendt til Staterne for at indkjøbe Oxer og Vogne til at bringe de fattige Hellige fra Missouri Floden. Henimod tyve tusind Kroner indsamledes det Aar. Dette Fond blev kaldet det vedvarende Emigrations Fond, og Maaden, hvorpaa det skulde anvendes, er fremstillet paa en tydelig Maade i det følgende Brev til Apostelen Orson Hyde som præsiderede i Winter Quarters:

Great Salt Lake City
den 16de Okt. 1849.

Præsident Orson Hyde:

Elskelige Broder:

Vi skrive denne Gang hovedsageligen angaaende Indsamlingen og det vedvarende Emigrations Fonds Agent Edward Hunters Mission i det kommende Aar. Han vil snart besøge Dem og vil bringe med sig de Midler, som allerede ere blevne indsamlede her.

Dette Fond er samlet ved frivillige Gaver og vil blive vedligeholdt paa samme Maade og ved saaledes at bestyre og varetage Midlerne, at de kunne forøges.

Saa tidlig paa Foraaret, som det paa Grund af Græs for Kreaturene lader sig gjøre, vil Broder Hunter samle sit Selskab og organisere det i den sædvanlige Orden; han vil præsidere over Lejren og føre Selskabet her til dette Sted efterat have skaffet sig de bedste Kuske muligt, saadanne, som ere vante til at kjøre Okser og ville være gode og omhyggelige med deres Trækdyr.

Naar de Hellige, som blive hjulpne paa denne Maade, ankomme hertil, skulle de give et Bevis til Kirken, at de, saasnart Omstændighederne tillade det, ville tilbagebetale det Beløb, de have modtaget; Arbejde, som bliver godt betalt vil blive givet Saadanne, som ønske det, paa de offentlige Arbejder, og saa hurtigt, som de kunne skaffe sig Livets Fornødenheder og et Overskud, vil dette Overskud anvendes til at klare deres Gjæld og saaledes forøge det vedvarende Fond.

Det indses let, at dette Fonds Midler skulde bruges mere som et Laan end som en Gave, og dette vil have til Følge, at de Oprigtige ville glæde sig, i det de kunne faa Arbejde og ikke behøve at være deres Venner til Byrde,

medens Lade, om der findes nogle Saadanne, ville finde Fejl og forlange, at man forsyner dem med Luksus paa Vejen og ikke kræver dem for Betaling, efter de ere komne til deres Bestemmelsessted.

Broder Hunter vil bringe alle indkomne Midler tilbage hertil næste Aar, og den bedste Fremgangsmaade vil blive fulgt for at sætte Kvæg og andre Midler i Penge, at de saa hurtigt som muligt kunde blive sendt ud paa en anden Mission tilsammen med hvad, vi desforuden kunne indsamle. Vi haabe, at de Hellige i Pottawatamie og i Staterne ville forøge Fondet med alle mulige Midler i den kommende Vinter, saa at vor Agent maa kunne vende tilbage med et stort Selskab.

De faa Tusinder, som vi sendte med vor Agent, ere lig et Sennepskorn i Jorden; vi sende det ud i Verden og blandt de Hellige som paa god Jord og vente, at det vil vokse, trives og udbrede sig, at det vil bedække England, overskygge Europa og opfylde den ganske Jord; det vil sige: dette Fond er bestemt til at forøges, indtil Israel er indsamlet fra alle Nationer, og de Fattige kunne sidde under deres egne Vintræer, bo i deres egne Huse og dyrke Gud i Zion.

Deres Brødre i Evangeliet
Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Willard Richards.

Et lignende Brev sendtes til Orson Pratt, Præsidenten over den europæiske Mission, hvilket sluttede saaledes: „Deres Kontor i Liverpool er Stedet, hvor alle Midler, deponerede enten i dette Fond eller i Tiende-Fondet, modtages for hele Europa. De bør ikke udbetale Noget deraf uden paa vor Ordre og kun til saadanne Personer, som vi skulle bestemme".

I Emigrationernes Historie ere disse Instruktoner des vigtigere deri, at de overhovedet have været Grundlaget, hvorpaa alle Emigrations Forretninger ere blevne førte fra den Tid til den nærværende.

I England begyndte man straks at indsamle Bidrag. Det første Beløb, som indkom, var to Kroner og fem og tyve Øre, som blev given af Mark og Charlotte Shelly i Woolwich den 19de April 1850. Det næste var atten Kroner af George P. Waugh, Edinburg den 19de Juni samme Aar, men snart blev Emigrations-Fondet i den britiske Mission alene af forbausende Størrelse.

Maaden, hvorpaa Emigrationer førtes fra Europa, var ligesaa patriarkalsk, som Kirken selv. Naar Emigrationstiden kom, indsamlede Ældsterne de Hellige fra de forskjellige Grene og Konferencer til Liverpool, hvor de gik ombord i Skibe, som lejedes for deres Brug. De Hellige bleve ikke for et Øjeblik overladte til de mange paatrængende Agenter. Saasnart de kom ombord, bleve Selskaberne, som i visse Tilfælde have talt næsten et Tusinde, inddelte i Kvarterer, hvert Kvarter havde sin Præsident eller Forstander med sine to Raadgivere, og hvert Selskab havde en Præsident og to Raadgivere; foruden disse havde de Doktor, Steward, Kok og dennes Medhjælpere. Medens Rejsen varede, holdtes regelmæssig Gudstjeneste hver Dag — Bøn Morgen og Aften samt Prædike- og Raads-Forsamlinger. Desforuden havde de talrige Underholdninger: Koncerter, Danse o. s. v. saa Rejsen over Atlanterhavet var lig en Lystrejse, saavel for Kaptainerne og Skibsofficererne som for de Hellige. Naar de ankom til Amerika, blev et lignende System fulgt paa Jærnbanerne, opad Floderne og over Sletterne, indtil de Hellige ankom til

Dalene, hvor de bleve modtagne af Brigham og Kirkens Authoriteter og befordredes af Biskop Hunter til saadanne Settlementer, hvor der var mest Behov for Hjælp til at befolke de hurtigt opvoksende Byer.

Som en Indsamler er Brigham ligesaa stor, som i hans Karakter af en Moses, da han førte Mormonerne over Ørkenen. I den ene grundlagde han Utah med en tapper apostolisk Flok Pionerer, i den anden befolkede han Utah med Storbritaniens og Skandinaviens kraftige Racer. Deres Børn ville i kommende Generationer bebo disse Dale, opfylde de nu anlagte Byer og bygge ligesaa mange til. Ikkemormoner ville maaske formere deres Antal i de Helliges Land, men Mormonernes Antal vil bestandigt være som ti til en, og de og deres Børn danne Statens Kjærne.

Her ville vi med en sidste Betragtning over Brigham Youngs Liv tage Afsked.

I disse Kapitler have vi set ham som en passende Efterfølger til Mormon Profeten, som en nyere Moses og Utahs Grundlægger. Menneskene betrag'e almindeligt Mormonismen som indbefattet i Joseph Smiths og Brigham Youngs Missioner; men Kvorummer af store Mænd i mormonsk Betydning have hjulpet til at bære Riget — den nye og evige Pagts Ark — paa deres Skuldre, og betragtet i et apostolisk Lys have de været Mænd af stærk Karakter, stor Kraft og endnu større Tro, hvilket danner Sjælen i alle nye Religioner, som bære Præg af Fremtids Storhed.

I Mormonernes Historie have vi set den virkelige apostoliske Karakter og Fremvisningen af en Religions overmenneskelige Kræfter, der vil blive en ny Husholdnings og Civilations Begyndelse. Lederne have været lig Fiskerne, som grundlagde Kristendommen, og deres Disciple lig dem, som grundlagde de Kristne Riger. Saadanne Præster og saadanne Folk under Joseph Smith og Brigham Young have vokset til en stor Magt. I disse Kapitler have vi tillige set deres forunderlige Gjerninger og Fremgangsmaade. De have ikke været som slebne Stene, men — efter deres egen Lignelse — som den lille Sten afhuggen af Bjærget uden Hænder, som Profeten Daniel forudsaa, som Sidste Dags Riget, hvilket skulde rulle ned ad Bjærget og opfylde den ganske Jord.

Brigham Young var en Leder for sit Folk i tre og tredive Aar. Det falder ikke ofte i Herskernes Lod at føre Septeret saa længe, og endnu sjældnere gjennem hele deres Liv at blive betragtet med saa spændt Opmærsomhed. Hans Navn er bleven omtalt for Ondt og Godt i den ganske Verden. Betragt Manden, som vi ville, Navnet Brigham Young er udødeligt; Aarhundreders Slid vil ikke udslette det.

(Sluttet.)

Utah Nyheder.

— Ældste C. O. Folkmann skriver fra Plain City den 29de April: „Ved Hjælp af Telefonen bleve vi i Gaar underrettede om Emigranttogets Ankomst til Ogden Kl. 1 Eftm., og strax var vort velindøvede Musikkorps under Professor F. Bramwalls duelige Ledelse bragt paa Benene. Efter at Korpsets forskjellige Medlemmer havde indtaget deres vanlige Sæder i deres bekvemme Musikvogn, rettede man Kursen mod Ogden for at møde Brødrene H. Poulsen og R. Maw, som kom tilbage fra deres udenlandske Missioner, førstnævnte fra Norge og sidstnævnte fra

England. Ved Ankomsten hertil eskorteredes de til Broder Poulsens Bolig, hvor Musikkorpset foredrog nogle passende Numre, medens vore højagtede Brødre bleve alle budne hjærtelig velkommen af mange varmhjærtede Venner, som havde samlet sig i den Anledning.

— I Overensstemmelse med det af Idaho Legislatur nylig vedtagne Lovudkast, der berøver ethvert Medlem af Kirken næsten alle politiske Rettigheder, bleve Alle, som for faa Dage siden under Sammensætningen af en Jury i Malad, erkjendte at de vare Medlemmer af „Mormonkirken", forkastede som Jurymænd. Her var der ikke Tale om, enten Paagjældende vare Polygamister eller ikke; den blotte Kjendsgjerning, at de troede „Mormonismen", var tilstrækkelig til at gjøre dem uskikkede til Plads i Grand-Juryen, der under sin fem Dages Session fik fem „Indictments" i Stand for Polygami. Endnu er det ikke offenliggjort, hvem de ere imod, da Grand-Jurynernes Foretagender som bekjendt holdes hemmelige.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Halvaaret 1885.

Konferencer:	Grene	Missionærer fra Zion: Reispræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalsum	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn. .	6	2	8	—	28	14	21	9	634	706	33	13	7	2	J. Hansen.
Aarhus	4	3	4	2	39	8	31	3	483	564	59	12	18	—	Ole Sørensen.
Aalborg	4	1	5	2	14	10	15	6	346	391	34	10	2	2	F. F. Hintze.
Island	1	—	1	—	—	—	—	—	22	22	—	—	—	—	Einar Erikson.
Danmark	15	6	18	4	81	32	67	18	1485	1683	126	35	27	4	
Kristiania . . .															
Norge	8	1	3	3	75	32	45	6	673	831	46	10	8	3	M. Christopherson.
Stockholm. . .	8	—	8	3	73	37	39	12	1105	1266	97	3	21	10	Oley Oleson.
Gøteborg . . .	7	—	7	2	33	25	28	13	424	523	21	12	6	5	G. L. Rosengren.
Skaane	6	2	6	1	14	6	16	3	263	302	27	5	18	1	H. D. Petterson.
Sverrig	21	2	21	6	120	68	83	28	1792	2091	135	20	45	16	
Total	44	9	42	13	276	132	195	52	3950	4605	317	65	80	23	

Indhold.

Jesu Evangelium . . . . 273.
Barnedaaben . . . . 275.
Præsident Cleveland og de Helliges Protest . . . . 277.
Kvinderne i Wien . . . . 279.
Redaktionsbemærkninger: Utahfolkets Protest . . . . 280.
Religionsforfølgelse i Danmark. . 282.
Mormonlandets Vande . . . . 283.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 285.
Utah Nyheder . . . . 287.
Statistisk Rapport . . . . 288.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræ 3.